

RESSÒ DE LA PARAULA

Quaresma, camí de reconciliació (II). Reconciliats amb la pròpia vocació

La reconciliació amb un mateix és un primer pas, fonamental i necessari. Ningú no podrà viure altres «reconciliacions» si no ha aconseguit acceptar-se, reconciliar-se amb si mateix. És a dir, acollir-se a si mateix tal com un és, amb les pròpies limitacions físiques, mentals, fins i tot morals (els propis pecats, males inclinacions, vicis, etc.).

Això no significa que puguem i haguem de perdonar-nos a nosaltres mateixos o que estiguem satisfets amb el que som o que ens considerem perfectes. Tot el contrari. El que volem dir és que siguem capaços de veure'ns tal com Déu ens veu.

Tal com diem, allà en el desert, on no hi ha possible dissimulació ni engany, Déu ens veu i li podem dir que ens presti la llum de la seva mirada: «Senyor, has penetrat els meus secrets i em coneixes» (Sl 138[139],1). «Deixa veure al teu servent la claror de la teva mirada, salva'm per l'amor que em tens» (Sl 30[31],17). Aquesta mirada de Déu és clarivent, però, a diferència de la nostra, que desvia els ulls davant les nostres misèries, està sostinguda pel seu amor. Segons la Carta als Hebreus, Crist no s'avergonyeix d'anomenar-nos germans (He 2,11).

Si Ell no ens menysprea, si Ell, que ens coneix tal com som, no ens rebutja, com ens menysprearem nosaltres mateixos?

Però aquesta mirada d'acceptació no ens pot deixar indiferents. Perquè la mà que Déu ens estén amb amor també ens posa en moviment. Ell ens rep tal

com som, i alhora, amb el mateix amor, ens crida a ser.

Tal com veiem en la creació, també en ple camí, la seva vocació ens «fa ser més», ens constitueix com a persones. Sabem que som el que avui som, però també «som el somni, el projecte, la il·lusió», que Déu té sobre cadascú. Aquest somni de Déu sobre mi, que la teologia denominava «predestinació», forma part del meu ésser. Soc fill de Déu i alhora estic cridat a ser-ho. És la meva vocació fonamental.

Jesús, com a home, Fill de Déu cridat a ser Messies Salvador, situat en el desert, ens va mostrar que el que era, això mateix que era per naturalesa, constituïa la seva vocació i la seva missió en la terra. Ens va ensenyar que davant Déu el nostre ésser assenyala sempre la nostra tasca.

Ara, avui mateix, som cridats a redescobrir aquesta veritat fonamental. Perquè moltes vegades no avancem, estem disgustats amb nosaltres mateixos, víctimes de múltiples complexos, perquè no acceptem ni el nostre ésser, ni la vocació a la qual

estem cridats, sobretot quan albirem que aquest ésser i aquesta vocació comporta una tasca, la tasca de la nostra vida.

Ningú no podrà dir que «ja estic bé com estic» o que «sí soc així és perquè Déu així m'ha fet», o que «tota la vida lluitant i no he obtingut grans resultats, i ara toca descansar...». El nostre Déu continua assenyalant-nos un destí, constantment ens crida, mentre vivim a la terra. Sempre, encara que siguem una persona adulta, fins i tot un jubilat, que ja ha exercit durant anys la seva professió, encara que hagi exercit de «mare, pare, àvia o avi i avi no tingui cap obligació», la veu de Déu continua indicant-nos una vocació.

Ara bé, si recordem aquestes veritats en ple camí quaresmal, és perquè aquesta persistent vocació demana reconciliar-nos-hi, assumir-la, estimar-la, com a efecte de la nostra conversió sincera a Déu que crida i mereix tota la nostra confiança. En farà un cor lliure, cultivat en l'exercici constant del desprendiment, i un cor capaç d'entregar-se totalment per amor.

És el camí de la Quaresma.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Pots escoltar la carta dominical llegida pel bisbe Agustí a la secció *Podcast del Bisbe* del nostre web en aquest enllaç QR.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Transhumanisme i la defensa de l'equitat (II)

La modificació tecnològica dels éssers humans obre, segons Francis Fukuyama, una fissura en la naturalesa humana. Els éssers humans modificats tecnològicament seran qualitativament diferents dels que no hauran estat modificats i, consegüentment, no serà possible sostenir una igualtat de drets entre ells i, encara menys, de deures.

Els éssers millorats biotecnològicament formaran un conjunt particular i els éssers no modificats en formaran un altre, però entre els dos hi haurà una gran gamma de conjunts en virtut de les incorporacions i de les modificacions tec-

nològiques operades en els seus cossos. En un context d'aquesta naturalesa, ¿es podrà defensar una única carta de drets per a tots amb vocació d'universalitat? Si l'essència humana ja no és compartida, per què ho haurien de ser els drets? per què ho haurien de ser els deures?

La problemàtica, però, està lluny de ser nova perquè la situació de la humanitat ja és desigual en l'actualitat, atès que hi ha individus, amb poder adquisitiu, que poden accedir a cures i a millores (psicofarmacològiques, per exemple) i poden, sobretot, oferir als seus fills

una educació amb avantatges, mentre que hi ha una gran massa d'éssers humans que no disposen de les tecnologies bàsiques per a l'abastiment d'aigua, per al clavegueram o per a la llum.

En un univers estructuralment injust com el nostre pel que fa al repartiment dels béns de la terra i a la transferència de les innovacions tecnològiques, la pau és, necessàriament, un bé absent, perquè la pau és obra de la justícia (*pax opus iustitiae est*).

La posada en marxa de la ideologia transhumanista fa difícil pensar que puguem comportar més pau a nivell plane-

tari, però tampoc a nivell regional. Si s'exemplen les diferències entre uns i altres, creixerà, també, la tensió, el ressentiment, la por i, finalment, la violència. La desigualtat engendra turbulències de tot tipus que amenacen la pau.

Si es permet als ciutadans accedir a aquest tipus de biotecnologies, l'Estat haurà d'assumir, segons els transhumanistes socials, la missió d'equilibrar, és a dir, oferir possibilitats als qui tenen menys possibilitats, a fi que també puguin gaudir d'aquestes prestacions.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

Cuaresma, camino de reconciliación (II). Reconciliados con la propia vocación

La reconciliación con uno mismo es un primer paso, fundamental y necesario. Nadie podrá vivir otras «reconciliaciones» si no ha logrado aceptarse, reconciliarse consigo mismo. Es decir, acogerse a sí mismo tal cual se es, con las propias limitaciones físicas, mentales, incluso morales (los propios pecados, malas inclinaciones, vicios, etc.).

Esto no significa que podamos y debamos perdonarnos a nosotros mismos o que estemos satisfechos con lo que somos o que nos consideremos perfectos. Todo lo contrario. Lo que queremos decir es que seamos capaces de vernos tal como Dios nos ve.

Como decimos, allá en el desierto, donde no hay posible disimulo ni engaño, Dios nos ve y le podemos decir que nos preste la luz de su mirada: «Señor, has penetrado mis secretos y me conoces» (Sal 138[139], 1); «haz ver a tu siervo la luz de tu mirada, por el amor que me tienes» (Sal 30[31], 17). Esa mirada de Dios es clarividente, pero, a diferencia de la nuestra, que desvía los ojos ante nuestras miserias, está sostenida por su amor. Según la Carta a los Hebreos, Cristo no se avergüenza de llamarnos hermanos (Hb 2,11).

Si Él no nos desprecia, si Él, que nos conoce tal como somos, no nos rechaza, ¿cómo nos vamos a despreciarnos a nosotros mismos?

Pero esa mirada de aceptación no nos puede dejar indiferentes. Porque la mano que Dios nos tiende con amor también nos pone en movimiento. Él nos recibe tal como somos, y al mismo tiempo, con el mismo amor, nos llama a ser.

Como vemos en la creación, también en pleno camino, su vocación nos «hace ser más», nos constituye como personas. Sabemos que somos lo que hoy somos, pero también «somos el sueño, el proyecto, la ilusión», que Dios tiene sobre cada uno. Ese sueño de Dios sobre mí, que la teología denominaba «predestinación», forma parte de mi ser. Soy hijo de Dios y al mismo tiempo estoy llamado a serlo. Es mi vocación fundamental.

Jesús, como hombre, Hijo de Dios llamado a ser Mesías Salvador, situado en el desierto, nos mostró que lo que era, eso mismo que era por naturaleza, constituía su vocación y su misión en la tierra. Nos enseñó que ante Dios nuestro ser señala siempre nuestra tarea.

Ahora, hoy mismo, somos llamados a redescubrir esta verdad fundamental. Porque muchas veces no avanzamos, estamos disgustados con nosotros mismos, víctimas de múltiples complejos, porque no aceptamos ni nuestro ser, ni la vocación a la que estamos llamados, sobre todo cuando intuimos que ese ser y esa vocación lleva consigo una tarea, la tarea de nuestra vida.

Nadie podrá decir que «ya estoy bien como estoy» o que «si soy así es porque Dios así me ha hecho», o que «toda la vida luchando y no he obtenido grandes resultados, y ahora toca descansar...». Nuestro Dios continúa señalándonos un destino, constantemente nos llama, mientras vivimos en la tierra. Siempre, aunque seamos una persona adulta, incluso un jubilado, que ya ha ejercido durante años su profesión, aunque haya ejercido de «madre, padre, abuela o abuelo y hoy no tenga ninguna obligación», la voz de Dios sigue indicándonos una vocación.

Ahora bien, si recordamos estas verdades en pleno camino cuaresmal, es porque esa persistente vocación pide reconciliarnos con ella, asumirla, amarla, como efecto de nuestra conversión sincera a Dios que llama y merece toda nuestra confianza. Lo hará un corazón libre, cultivado en el ejercicio constante del desprendimiento, y un corazón capaz de entregarse totalmente por amor.

Es el camino de la Cuaresma.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

El Mil·lenari de Montserrat ja té logo

Logo compost per la «M» com a número romà i pel perfil característic de la imatge de la Mare de Déu, que la converteix en una icona

El Mil·lenari de Montserrat ja té logo. El Monestir ha fet pública la imatge que acompanyarà tots els actes i les diferents activitats que tindran lloc en la celebració dels mil anys de la seva fundació, a més de totes les

publicacions i marxandatge que es començaran a produir a partir d'ara. El disseny del logo ha anat a càrrec de Carlos Ortega, dissenyador gràfic que treballa la imatge corporativa de Montserrat des dels anys 90.

Amb un fons blanc, el logo pretén tenir una connexió directa amb la història del monestir. A una banda hi ha la lletra «M» representativa com a número romà, simbolitzant els mil anys, i a sota les paraules Montserrat, Monestir i Mil·lenari. Al costat, en el color vermell corporatiu de Montserrat (Pantone 201), amb fons blanc, la imatge icònica de perfil de la Mare de Déu de Montserrat. Hi ha dues versions del logo, en horitzontal i en vertical.

El logo del Mil·lenari serà present a partir d'ara a Montserrat, i es podrà trobar reproduït en els documents del Monestir —cartelleria, papereria...—, a més de diferents elements de marxandatge. Cal recordar que la celebració del Mil·lenari de la fundació

MONTERRAT | MONESTIR | MIL·LENARI

del monestir de Montserrat s'iniciarà el diumenge 8 de setembre del 2024, solemnitat del Naixement de la Mare de Déu, titular de la basílica i patrona del monestir; i que la clausura serà el diilluns 8 de desembre del 2025.

Al llarg d'aquests quinze mesos de celebració del Mil·lenari —a la qual tothom hi podrà participar-hi— haurà algunes dates que prendran una rellevància especial. D'una banda, la festivitat de la Mare de Déu de Montserrat, el diumenge 27 d'abril de 2025. I, d'una altra, les festes pròpiament monàstiques: el divendres 21 de març de 2025, festivitat del Trànsit de sant Benet; el divendres 11 de juliol de 2025, solemnitat de sant Benet; i el dijous 30 d'octubre de 2025, aniversari de la mort de l'abat Oliba.

Aquest Mil·lenari està obert a la participació de tota la societat. A hores d'ara, ja hi ha un gran nombre d'entitats, d'institucions, d'empreses, d'agrupacions, de parròquies, de clubs esportius i moltíssims particulars que han mostrat el seu interès a prendre'n part amb l'organització d'activitats o d'actes que tindran lloc en el decurs dels 15 mesos de celebració.

Es compleix un any del terratrèmol que va sacsejar Turquia i Síria

Un any després del terratrèmol que va afectar greument Turquia i Síria, el 6 de febrer, les organitzacions locals de Càritas continuen oferint ajuda a la població, que travessa necessitats grans.

A Turquia, les Càritas nacionals han estat actives des del primer moment, malgrat els danys registrats a les seves instal·lacions. La resposta d'emergència es va centrar, inicialment, en la distribució d'aliments i de kits d'higiene, així com establir refugis.

Després es va ampliar a la millora de les condicions de vida de les famílies desplaçades i a garantir que els allotjaments provisionals disposessin de l'equipament necessari com ventiladors, frigorífics, estufes de llenya i calefactores elèctrics.

Segons el president de Càritas Turquia i vicari apostòlic d'Anatòlia, Mons. Paolo Bizzeti, «és important que caigui el silenci pel que fa a aquesta tragèdia i les conseqüències que encara pateix la població. Malauradament, encara

no hem sortit de l'emergència. El nombre de desplaçats és elevat i la reconstrucció requerirà temps i l'ajuda de tothom».

De la seva banda, la població siriana també afronta condicions difícils. Abans del terratrèmol, més de 15 milions de persones necessaven ajuda humanitària, a causa de la guerra que viu el país des de fa gairebé 13 anys.

Càritas Síria va col·laborar des de les primeres hores de l'emergència del 2023, distribuint ajuda

a través de 71 centres, a les zones més afectades, incloent-hi Alep i Latakia.

Com explica el director executiu de Càritas Síria, Riad Sargi, «malgrat la greu situació humanitària i econòmica, a causa principalment de les sancions i la depreciació de la moneda local, tirem endavant la nostra missió, gràcies al suport continu de la confederació de Càritas».

Més informació i per donatius: <https://www.caritassantfeliu.cat/>

TROBADA DE DELEGATS DE MISSIONS DE LES DIÒCESIS AMB SEU A CATALUNYA

«L'Església té la responsabilitat d'anunciar la bona notícia del Crist ressuscitat amb alegria»

Els dies 31 de gener i 1 de febrer passat, el santuari de Loreto, ubicat a Tarragona, fou l'escenari de la Trobada del Servei Interdiocesà de Missions (SIM). Aquesta jornada va servir per debatre i reflexionar sobre les dimensions de la cooperació missionera a les diòcesis catalanes.

El bisbe auxiliar de Barcelona, David Abadías, com a bisbe responsable per a les missions de la Conferència Episcopal Tarraconense, va iniciar la trobada amb una pregària per invocar la presència i acompanyament de l'Esperit Sant. Seguidament, es va voler compartir l'estat actual de cada delegació diocesana i es va fer èmfasi en el que cadascú pot aportar i compartir al treball conjunt de la SIM. Tal com ens informa la nostra delegada de Missions, la Gna. Gràcia Navarro, es va tractar la importància de l'escolta i l'acolliment, especialment per als delegats i delegades que hi participaven per primera vegada.

Un altre moment important va ser el que es va dedicar al tema de la realitat de les dimensions de la cooperació missionera a les nostres diòcesis: Present i futur. Es va analitzar l'estat de situació de les diferents dimensions a les diòcesis: la personal (vocacions), l'espiritual (pregària), la col·laboració econòmica (campanyes-col·lectes), l'animació missionera (sensibilització).

De la seva banda, el bisbe David Abadías va animar tots els assistents a les jornades, que busquin les finestres obertes que se'ns presenten i

que permeten dur a terme el servei que ha estat encomanat a cadascun.

A la tarda, Mn. Joan Solé, missioner del l'Institut Espanyol de Missions Estrangeres (IEME) i prevere del bisbat de Girona, va impartir una xerrada de formació sobre «Les noves dimensions de l'animació missionera». Segons Mn. Solé «l'Església té la responsabilitat d'anunciar la bona notícia del Crist ressuscitat amb alegria i de manera decidida, sense por».

El segon dia d'aquesta trobada va comptar amb la presència de l'arque-

bisbe de Tarragona, Joan Planellas. L'arquebisbe Joan va destacar que «l'Església és missionera per naturalesa, la seva missió és Trinitària, el Déu que és amor, que es comunica, que es manifesta i que es revela en plenitud en el seu Fill Jesús. El primer missioner és Crist, que surt de la Trinitat, que és enviat».

D'altra banda, l'arquebisbe de Tarragona va fer èmfasi en la dimensió de la catolicitat, l'anunci és per a totes les persones. En aquest context, es va remarcar la importància d'intensificar la col·laboració entre les delegacions de Missions de les diferents diòcesis i també amb d'altres delegacions d'una mateixa diòcesi per viure plenament aquesta dimensió missionera de l'Església.

Finalment, es van concretar diverses iniciatives d'animació missionera per continuar avançant en aquest camí a les diòcesis catalanes, entre elles, la celebració del «Tren Missioner 2024» per al mes d'octubre.

Una vintena d'entitats cristianes s'uneixen a la campanya per la pau a Palestina

Una vintena d'entitats cristianes catalanes s'han adherit a la campanya impulsada pels activistes Gabriela Serra, Llum Mascaray i Martí Olivella, que l'1 de febrer passat van iniciar una vaga de fam per la pau a Palestina a la comunitat jesuïta del carrer Palau de Barcelona, on té la seu la Fundació Migra Studium.

En un comunicat, les entitats defensen que per evitar la guerra cal treballar per la pau. «La pau —asseguren— es prepara amb política per al bé comú, amb diplomàcia governamental, i amb fermesa contra les infraccions del dret internacional. I sobretot entenent que totes i tots som persones».

Aquest col·lectiu fa una crida a resoldre les diferències «amb diàleg i negociació i no amb una muntanya de morts» tal com recorda el missatge del papa Francesc.

Gabriela Serra, Llum Mascaray i Martí Olivella van iniciar la vaga per exigir al Govern espanyol la fi del comerç d'armes amb Israel. L'objectiu d'aquesta acció no violenta és incitar a la protesta pacífica de la ciutadania i «contribuir a un immediat posicionament del Govern espanyol» en relació amb el conflicte a Terra Santa. En aquest sentit, el grup assegura que l'embargament a la compra i venda d'armes a Israel «és una obligació moral» i «també legal».

Serra (72 anys), Mascaray (68 anys) i Olivella (69 anys) compten amb el suport de més d'un centenar d'entitats catalanes.

AGENDA

▀ **Recés de Quaresma.** El dissabte 24 de febrer de 2024, a les 10 h, el bisbe Agustí predicarà el recés de Quaresma als aspirants i candidats al diaconat permanent. Lloc: Casa de l'Església (c/ Armenteres 35, Sant Feliu de Llobregat).

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

19. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Lv 19,1-2.11-18 / SI 18 / Mt 25,31-46]. Sant Gabí, prev. i mr. (296); sant Conrad de Piacenza, ermità; sant Jordi, monjo; beat Àlvar de Còrdova, prev. dominicà; beata Elisabet Picenardi, vg. servita.

20. ■ Dimarts [Is 55,10-11 / SI 33 / Mt 6,7-15]. Sants Nemesi i Potami, mrs.; sant Eleuteri (s. V), bisbe; santa Amada, rel.; beat Maurici Proeta, agustinià, de Castelló d'Empúries; sants Francesc i Jacinta Marto (Fàtima).

21. ■ Dimecres [Jn 3,1-10 / SI 50 / Lc 11,29-32]. Sant Pere Damià (1007-1072), bisbe d'Òstia i dr. de l'Església, card.; sant Claudi, mr.; sant Dositeu, monjo.

22. □ Dijous [1Pe 5,1-4 / SI 22 / Mt 16,13-19]. Càtedra de Sant Pere, apòstol, celebrada a Roma des del s. IV; santa Margarida de Cortona, rel.; santa Elionor o Leonor, reina d'Anglaterra.

23. ■ Divendres [Ez 18,21-28 / SI 129 / Mt 5,20-26]. Sant Policarp, bisbe d'Esmirna i mr. (s. II), deixeble dels apòstols; santa Marta d'Astorga,

vg. i mr.; beata Rafaela d'Ibarra, mare de família, de Bilbao.

24. ■ Dissabte [Dt 26,16-19 / SI 118 / Mt 5,43-48]. Sant Modest (s. V), bisbe de Trèveris; sant Sergi, monjo i mr. (304); beata Josepa Naval i Girbés, vg. seglar, d'Algemesí.

25. ■ Diumenge vinent, II de Quaresma (lit. hores: 2a setm.) [Gn 22,1-2.9a.10-13.15-18 / SI 115 / Rm 8,31b-34 / Mc 9,2-10]. Sant Cesari (s. IV), metge, germà de Gregori Nacianzè; sant Valeri (†695), ermità d'Astorga; beat Sebastià d'Aparicio, rel.

Diumenge I de Quaresma (B)

COMENTARI

«Convertiu-vos i creieu en la Bona Nova»

Encetem avui el primer diumenge de Quaresma, temps de preparació per a la Pasqua. Ens cal anar transformant-nos perquè quan celebrem la resurrecció siguem de veritat, homes i dones nous. La segona lectura ens recorda: *Crist morí una vegada per raó dels pecats...; el seu cos va ser mort, però per l'Esperit fou retornat a la vida.* Això és el que celebrarem per Pasqua i durant tot l'any. I recorda l'arca de Noè dient: *En aquella arca se salvaren a través de l'aigua unes poques persones i l'aigua prefigurava el baptisme que ara us salva.* És a dir, uneix Resurrecció de Crist i baptisme com farem també nosaltres la nit de Pasqua. *El baptisme no consisteix a deixar net el cos sinó a demanar a Déu una consciència bona gràcies a la resurrecció de Jesucrist.* La primera lectura fa referència justament al pacte entre Déu i Noè, un cop ha acabat el diluvi que va suposar l'anihilament de tota vida d'aquells que, degut al seu pecat, eren fora de l'arca. Però Déu vol la vida. Per això diu: *La vida no serà mai més exterminada per l'aigua del diluvi, no hi haurà mai més cap diluvi que devasti la terra.* I al final torna a repetir: *L'aigua no formarà més un diluvi que faci desaparèixer tot rastre de vida.* Per això Crist va morir i va tornar a la vida per garantir-nos a tots una Vida plena, una vida que no es limiti a aquest espai de temps que vivim aquí a la terra. Aquesta és la gran Bona Notícia que predica Jesús. Acaba de superar les temptacions i *Jesús es presentà a Galilea predicant la Bona Nova de Déu.* Però aquest evangeli, aquesta bona notícia, cal acollir-la; per això diu: *El Regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en la Bona Nova.* La gran Bona Notícia la celebrarem per Pasqua; per això ens cal ara apartar de la nostra vida tota mena de pecat, d'allunyament de Déu; ens cal convertir, tornar a Déu, seguir el seu camí, no fer com els contemporanis de Noè, que *només pensaven a fer mal;* ells no van voler escoltar la paraula que els hauria salvat. Quaresma és canvi de vida per a poder celebrar la Vida plena per Pasqua.

▶ Lectura del llibre del Gènesi (Gn 9,8-15)

Déu digué a Noè i als seus fills: «Jo faig la meua aliança amb vosaltres, amb els vostres descendents i amb tots els éssers animats que hi ha amb vosaltres, els ocells, el bestiar i tots els animals domèstics i feréstecs que han sortit de l'arca. Jo faig amb vosaltres aquesta aliança meua: La vida no serà mai més exterminada per l'aigua del diluvi, no hi haurà mai més cap diluvi que devasti la terra.» Déu digué: «El signe d'aliança que poso entre jo i vosaltres i tots els éssers animats que hi ha amb vosaltres per totes les generacions és aquest: posaré el meu arc en els núvols com a signe de la meua aliança entre jo i la terra. Quan cobriré la terra de nuvolades i apareixerà l'arc entre els núvols, em recordaré de l'aliança que hi ha entre jo i vosaltres i tots els éssers animats; l'aigua no formarà més un diluvi que faci desaparèixer tot rastre de vida.»

▶ Salm responsorial (24)

R. *Tot el vostre obrar, Senyor, és fruit d'amor fidel per als qui guarden la vostra aliança.*

Feu que conegui, Senyor, les vostres rutes, / que aprengui els vostres camins. / Encamineu-me en la vostra veritat, instruiu-me, / perquè vós sou el Déu que em salveu. R.

Recordeu-vos, Senyor, de la vostra pietat / i de l'amor que heu guardat des de sempre. / compadiu-vos de mi, vós que estimeu tant. R.

El Senyor, bondados i recte, / ensenya el bon camí als pecadors. / Encamina els humils amb la seva justícia, / els ensenya el seu camí. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 3,18-22)

Estimats:

Crist morí una vegada per raó dels pecats. Ell, el just, va morir pels injustos, per conduir-nos a Déu. El seu cos va ser mort, però per l'Esperit fou retornat a la vida. Per això anà a dur la seva proclama als esperits empresonats, que s'havien resistit a creure en temps de Noè, quan la paciència de Déu esperava, mentre preparaven l'arca. En aquella arca se salvaren a través de l'aigua unes poques persones, vuit en total, i l'aigua prefigurava el baptisme que ara us salva, i que no consisteix a deixar net el cos, sinó a demanar a Déu una consciència bona gràcies a la resurrecció de Jesucrist, que se n'anà al cel, va rebre la submissió de les potestats i dels estols angèlics i està a la dreta de Déu.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Marc (Mc 1,12-15)

En aquell temps, l'Esperit empenyí Jesús cap al desert, on passà quaranta dies temptat per Satanàs. Vivia entre els animals feréstecs i l'alimentaven els àngels. Després d'haver estat empresonat Joan, Jesús es presentà a Galilea predicant la bona nova de Déu; deia: «Ha arribat l'hora i el regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en la bona nova.»

▶ Lectura del libro del Génesis (Gén 9,8-15)

Dios dijo a Noé y a sus hijos: «Yo establezco mi alianza con vosotros y con vuestros descendientes, con todos los animales que os acompañan, aves, ganados y fieras, con todos los que salieron del arca y ahora viven en la tierra. Establezco, pues, mi alianza con vosotros: el diluvio no volverá a destruir criatura alguna ni habrá otro diluvio que devaste la tierra.»

Y Dios añadió: «Esta es la señal de la alianza que establezco con vosotros y con todo lo que vive con vosotros, para todas las generaciones: pondré mi arco en el cielo, como señal de mi alianza con la tierra. Cuando traiga nubes sobre la tierra, aparecerá en las nubes el arco y recordaré mi alianza con vosotros y con todos los animales, y el diluvio no volverá a destruir a los vivientes.»

▶ Salmo responsorial (24)

R. *Tus sendas, Señor, son misericordia y lealtad para los que guardan tu alianza.*

Señor, enséñame tus caminos, / instrúyeme en tus sendas: / haz que camine con lealtad; / enséñame, porque tú eres mi Dios y Salvador. R.

Recuerda, Señor, que tu ternura / y tu misericordia son eternas; / acuérdate de mí con misericordia, / por tu bondad, Señor. R.

El Señor es bueno y es recto, / y enseña el camino a los pecadores; / hace caminar a los humildes con rectitud, / enseña su camino a los humildes. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro (1Pe 3,18-22)

Queridos hermanos: Cristo sufrió su pasión, de una vez para siempre, por los pecados, el justo por los injustos, para conducirnos a Dios. Muerto en la carne, pero vivificado en el Espíritu; en el espíritu fue a predicar incluso a los espíritus en prisión, a los desobedientes en otro tiempo, cuando la paciencia de Dios aguardaba, en los días de Noé, a que se construyera el arca, para que unos pocos, es decir, ocho personas, se salvaran por medio del agua. Aquello era también un símbolo del bautismo que actualmente os está salvando, que no es purificación de una mancha física, sino petición a Dios de una buena conciencia, por la resurrección de Jesucristo, el cual fue al cielo, está sentado a la derecha de Dios y tiene a su disposición ángeles, potestades y poderes.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 1,12-15)

En aquel tiempo, el Espíritu empujó a Jesús al desierto. Se quedó en el desierto cuarenta días, siendo tentado por Satanás; vivía con las fieras y los ángeles lo servían. Después de que Juan fue entregado, Jesús se marchó a Galilea a proclamar el Evangelio de Dios; decía: «Se ha cumplido el tiempo y está cerca el reino de Dios. Convertíos y creed en el Evangelio.»